

ဖေဖော်ဝါရီ

ပြန်မာ့သားကောင်း

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းဥယျာဇဉ်ရေးခဲ့သည်။

ရောဂါပျောက်ကင်းစေသော ဆေးဝါးတို့မည်သည့်
 ရှိတတ်သည်ဖြစ်၍ သကြားဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားရန် လိုအပ်သည့်နည်းတူ
 လိမ္မာရေးခြားရှိမှုအတွက် ညွှန်ကြားဆုံးမရသော သြဝါဒစကားတို့
 မည်သည်မှာလည်း ကြားရသောသူတို့၏ နား၌ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်း
 သဖြင့် ခါးသောအရသာရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်
 ငယ်၌ ဖော်ပြပါရှိသော ဆုံးမသြဝါဒစကားများမှာ အလွန်တရာ
 အလိုလိုက်၍ အလိုက်သိတတ်သော အစ်မကြီးတစ်ယောက်သည်
 ချစ်လှစွာသော မောင်ကလေးအား ချောမော့ပျောင်းဖျ၍ သိမ်မွေ့သာ
 ယာ လွန်စွာနားဝင်ချိုစေသော စကားလုံးတို့ဖြင့် ရွေးချယ်သုံးနှုန်းထား
 သည်ဖြစ်သောကြောင့် သကြားဖုံးသော ဆေးလုံးပမာကဲ့သို့ သောက်
 သုံးသူတို့သည် မလိုက်နာဘဲမနေချင်အောင် ရှိနေပေတော့သည်။ ဤ
 စာအုပ်ကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုသော လူငယ်များမှာ ခေတ်မီ၍ အမြင်ကျယ်
 သော အစ်မကောင်းတစ်ယောက် ရရှိထားဘိသကဲ့သို့ မိမိတို့၏ တစ်
 သက်တာ၌ ကြုံတွေ့ရသည့် ခဲရာခဲဆစ်တို့ကို တိုင်ပင်နှိုးနှောသံမှု
 ပြုနိုင်ခွင့်ရှိကြပေသည်။

“လူတော်နှင့်လူကောင်း” အခန်းတွင်ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း
 လူတို့မည်သည် လူတော်ဖြစ်ရုံနှင့် မလုံလောက်ဘဲ လူကောင်းဖြစ်စေမှု
 အတွက်ကိုလည်း အမြဲရည်ရွယ်ထားကြရမည်ဖြစ်ရာ စာအုပ်တွင် ပါရှိ
 သော သြဝါဒများသည်ကား “တော်” မှုရော “ကောင်း” စေမှုပါ စွယ်စုံ
 ရည်မှန်းထားသည့်ပြင် ၎င်းအတိုင်း လိုက်နာခြင်းအားဖြင့် လောကီရော
 သံသရာပါ နှစ်ဖြာသောအကျိုးကို ပြီးစီးစေလိမ့်မည်ဟူ၍ ရဲဝံ့စွာ
 ထောက်ခံချီးကျူးလိုက်ရပါ သတည်း။ ။

ရွှေဥဒေါင်း

ပြန်ဟုသားကောင်း ဒေါ်ကြိုင်

စာမျက်နှာ ၆၅ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ. ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈ ဇွန်၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၁ ရန်အောင်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းစုး ၁၃၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့သားကောင်း ဒေါ်ရီကြိန်

စာစိယအကြိမ် ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

ဇာတိဇာ

- စာရေးသူ၏ အမှာ [က]
- စာရေးသူ၏ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်း အမှာ [ခ]
- ရွှေဥဒေါင်း၏ ဥယျောဇဉ် [ဃ]

၁။ ယောက်ျား	၁
၂။ ကိုယ်-စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာရေး	၃
၃။ သားတို့ကျင့်ဖွယ်	၆
၄။ အမျိုးသားပညာရေး	၈
၅။ ရည်ရွယ်ချက်	၁၂
၆။ လောကဓာတ်ပညာ	၁၅
၇။ လောကဓာတ်နှင့် အိပ်ရာ	၁၈
၈။ သကြား ဘာကြောင့်ချိုသလဲ	၂၀
၉။ ခွေးကလေးသဘာဝ	၂၂
၁၀။ မျက်ရည်နှင့် ခွေး	၂၄
၁၁။ မိုးရေ	၂၆
၁၂။ မိုးရိပ်နှင့် အကိုက်အခဲ	၂၈
၁၃။ သံနှင့် သစ်သား	၃၀
၁၄။ ကြွေပန်းကန်နှင့် လောကဓာတ်	၃၂
၁၅။ သစ်ပင်	၃၄
၁၆။ ပန်းမာလာနှင့် ပျားပိတုန်း လိပ်ပြာများ	၃၇

၁၇။ နေ-လ ကြယ်တာရာ နက္ခတ်	၃၉
၁၈။ လောကဓာတ်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး	၄၁
၁၉။ တာဝန်	၄၃
၂၀။ မရှိခြင်းထက် မသိခြင်းခက်	၄၅
၂၁။ လူကောင်းနှင့် လူတော်	၄၇
၂၂။ လက်တွေ့	၅၀
၂၃။ ရန်ငြိုးနှင့် တံစိုး	၅၃
၂၄။ မိန်းမ	၅၆
၂၅။ အမျိုးသမီးပြုပြင်ရေး	၅၉
၂၆။ ယဉ်ကျေးမှု	၆၂
၂၇။ ဆုတောင်း	၆၅

တရားသူ၏အမှာ

ကျွန်မသည် “သားကောင်းမိခင်” စာအုပ်နှစ်တွဲကို ညီမငယ်ကလေးများအဖို့ ရည်ရွယ်၍ ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော မောင်ငယ်များက “အစ်မကြီး ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဘာမှ မရေးတော့ဘူးလား” ဟု အချို့က စာဖြင့် ရေးပို့ကြသည်။ အချို့က လူကိုယ်တိုင် ပြောလာ မေးလာကြသည်။ သူတို့ မရေးမိကပင် ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါ၏။ အမျိုးသမီးများ မည်မျှပင် လိမ္မာရေးခြားရှိစေ၊ လူမှုရေးရာကို နားလည်နေသည်ဖြစ်စေ အမျိုးသားများက ၎င်းတို့ ထားအပ်သော တရားကို မစောင့်စည်းကြပါက မိခင်ကောင်း၊ သမီးကောင်း၊ နှမကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရကျိုးနပ်အောင် ခံစားရမည်မဟုတ်ချေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမျိုးသမီးကောင်း၊ မိခင်ကောင်းများ လိုသလောက် မြန်မာ့သားကောင်းများလည်း လိုပေသေး၏။ မိခင်ကောင်းသည် နောင်တစ်ခေတ်တွင်သာ သားကောင်းများ ဖန်တီးနိုင်မည်။ ယခုခေတ်ကာလ အမျိုးသားများက အကျင့်ပျက်ပြားနေပါမူ အမျိုးသမီးများ ကြိုးစားသမျှသည် လှည်းကြီးကို တစ်ဘီးတည်းနှင့် လိုမ့်နေသကဲ့သို့ အကျိုးမထင်ရှိစေမည်ကား မလွဲဖြစ်၏။ သို့အတွက် ‘မြန်မာ့သားကောင်း’ ဟူသော အမည်ဖြင့်ရေးရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိသည်တွင် မောင်ငယ်များကလည်း လိုလားတောင့်တအပ်သည်ဖြစ်၍ ယခု ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရပေသည်။ ထိုသို့ ရေးသားရာတွင် အသက် ၁၂ နှစ်မှ ၂၆ နှစ်ထိ မောင်ငယ်ကလေးများနှင့် သင့်တော်ရုံကိုသာ ရည်ရွယ်ရေးသားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။ ။

ဒေါ်ရီကြိန်

စာရေးသူ၏ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်း အမှာ

ဤ 'မြန်မာ့သားကောင်း' စာအုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသည် စာရေးဝါသနာပါသူဖြစ်သော်လည်း ခေတ်အလျောက် ဝေဖန်စာများ ရေးတတ်သူမဟုတ်ပါ။ တစ်သက်တာ အသုံးဝင်မည့် စာများသာ ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံး "သားကောင်းမိခင်" မှာ ညီမလေးလိုချစ်ခင်ရသော အာရှလူငယ်အမျိုးသမီး ရေကြည်မြို့က (ခင်မြင့်မြင့်) က ကျွန်မ ရေကြည်မြို့သို့ လူငယ်စည်းရုံးရေးသွားရောက်စဉ် ကျွန်မအား ဗလာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်ပေး၍ စာအုပ်ထဲမှာ "မြင့် မှတ်သားဖို့ မမ ရေးချင်တာရေးပြီးမှ ပြန်ပေးပါ" ဟု မေတ္တာရပ်ခံ၍ စာအုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

'မြင့်'၊ ယခု ပါမောက္ခဦးသာထို၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၏ဇနီးမှာ ကျွန်မကို စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်တွန်းအားပေးခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြရပါမည်။ 'သားကောင်းမိခင်' စာအုပ်ရေးပြီး အာရှလူငယ်ရန်ပုံငွေအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ထွက်ပြီး တူသားမောင်ငယ်ကလေးတွေက ကျွန်တော်တို့ဖို့ ရေးပါဦးဆို၍ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်း ဖတ်ရှုရန်မဟုတ်ဘဲ သားငယ်ကလေးတွေမှန်သမျှ "မြန်မာ့သားကောင်း" အဖြစ် တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ၊ ဆောင်ရွက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြသူများ ဖြစ်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ကျွန်မ မူလရေးသား

စဉ်က “ဗမာ့သားကောင်း” ယခု “မြန်မာ့သားကောင်း” ဟု ပြင်ဆင် ထုတ်ဝေသော စာအုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ‘သားကောင်းမိခင်’ စာအုပ် သော်လည်းကောင်း တစ်အုပ်တလေမျှ စုဆောင်းထားမှု မရှိတော့ ပါ။ ဘဝမုန်တိုင်းထန်လေတိုင်း ဟိုရွှေသည်ပြောင်း နေထိုင်ခဲ့ရပေရာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် စုထားသော ကျွန်မ၏ ရတနာစာအုပ် များသည် ခြေများ၏အာဟာရ ဖြစ်သွားပါသည်။

ယခု ရန်အောင်စာပေမှ စာရေးဆရာ တိုးထက်အမည်ခံ ကိုလှတိုး က ဤ လက်ကျန်စာအုပ်ကလေး ရှာဖွေပေးလာသဖြင့် ပြန်လည် ရိုက်ခွင့်ရပါသည်။ ကိုလှတိုး၏ ကျေးဇူး ကြီးပါသည်။

ကိုလှတိုးသည် သူစိမ်းပြင်ပြင် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ခင်မင်လေးစား ရသော တစ်ဌာနတည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော စာပေဗိမာန် ဆရာဦးအေး မောင်၏ သား၊ ကျွန်မတို့ လေးစားရသော ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ သားသမက်ဖြစ်ရကား သူ့အား ပိုမိုခင်မင်ယုံကြည်ဖို့ အကြောင်းခိုင် လုံ၍ ဤစာအုပ် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရေးကို လွှဲအပ်လိုက်ပါသည်။

ဤမြန်မာ့သားကောင်းကို ဖတ်ရှုကြရသူ လူငယ်လူရွယ်တိုင်း တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးအတွက် လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်သော မြန်မာ့ သားကောင်းရတနာများ ဖြစ်ကြပါစေ။ ။

ဒေါ်ရီကြိန်
[၂-၄-၂၀၀၀]

ရွှေဥဒေါင်း၏ ဥယျောဇဉ်

ရောဂါပျောက်ကင်းစေသော ဆေးဝါးတို့မည်သည် ခါးသောအရသာ ရှိတတ်သည်ဖြစ်၍ သကြားဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားရန် လိုအပ်သည့်နည်းတူ လိမ္မာရေးခြားရှိမှုအတွက် ညွှန်ကြားဆုံးမရသော သြဝါဒစကားတို့ မည်သည်မှာလည်း ကြားရသောသူတို့၏ နား၌ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်း သဖြင့် ခါးသောအရသာရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ် ငယ်၌ ဖော်ပြပါရှိသော ဆုံးမသြဝါဒစကားများမှာ အလွန်တရာ အလိုလိုက်၍ အလိုက်သိတတ်သော အစ်မကြီးတစ်ယောက်သည် ချစ်လှစွာသော မောင်ကလေးအား ချော့မော့ဖျောင်းဖျ၍ သိမ်မွေ့သာ ယာ လွန်စွာနားဝင်ချိုစေသော စကားလုံးတို့ဖြင့် ရွေးချယ်သုံးနှုန်းထား သည်ဖြစ်သောကြောင့် သကြားဖုံးသော ဆေးလုံးပမာကဲ့သို့ သောက် သုံးသူတို့သည် မလိုက်နာဘဲမနေချင်အောင် ရှိနေပေတော့သည်။ ဤ စာအုပ်ကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုသော လူငယ်များမှာ ခေတ်မီ၍ အမြင်ကျယ် သော အစ်မကောင်းတစ်ယောက် ရရှိထားဘိသကဲ့သို့ မိမိတို့၏ တစ် သက်တာ၌ ကြုံတွေ့ရသည့် ခဲရာခဲဆစ်တို့ကို တိုင်ပင်နှိုးနှောသမှု ပြုနိုင်ခွင့်ရှိကြပေသည်။

“လူတော်နှင့်လူကောင်း” အခန်းတွင်ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း လူတို့မည်သည် လူတော်ဖြစ်ရုံနှင့် မလုံလောက်ဘဲ လူကောင်းဖြစ်စေမှု အတွက်ကိုလည်း အမြဲရည်ရွယ်ထားကြရမည်ဖြစ်ရာ စာအုပ်တွင် ပါရှိ သော သြဝါဒများသည်ကား “တော်” မှုရော “ကောင်း” စေမှုပါ စွယ်စုံ ရည်မှန်းထားသည့်ပြင် ၎င်းအတိုင်း လိုက်နာခြင်းအားဖြင့် လောကီရော သံသရာပါ နှစ်ဖြာသောအကျိုးကို ပြီးစီးစေလိမ့်မည်ဟူ၍ ရဲဝံ့စွာ ထောက်ခံချီးကျူးလိုက်ရပါ သတည်း။ ။

ရွှေဥဒေါင်း

ယောကျ်ား

မောင်လေးတို့ ...

အစ်မကြီး မောင်လေးတို့အဖို့ ဘာမှမရေးမိ စိတ်ထဲမှာ အမြဲကိန်းအောင်းနေတဲ့ ဆန္ဒကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ရေးသားချင်သေးတယ်။ အစ်မကြီးဟာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်အထိ “မိန်းမ” ဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို မမုန်းတီးခဲ့ဘူး။ အလွန်လှချင်၊ ပချင်၊ သိချင်၊ တတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေကလည်း ထက်သန်ပြီး “ငါကြိုးစားရင် ယောက်ျားတွေနှင့် တန်းတူဖြစ်နိုင်တယ်၊ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမဟာ အမည်ပညတ်သာခြားပေမဲ့လို့ အရည်အချင်းမှာ တူနိုင်တယ်” လို့ပဲ ယူဆပြီး မိန်းမဖြစ်ရခြင်းကို ဘာမှ နောင်တမရမိခဲ့ဘူး။ အသက် ၂၀ က ကျော်လွန်လာတော့ အစ်မကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လုပ်ငန်းတွေဟာ ဘာတစ်ခုမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ အစ်မကြီးတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးတဲ့ မွေးသဖခင်နှင့် နောင်တော်ကြီးများ အနိစ္စရောက်သွားတော့ အစ်မကြီးတို့ ညီအစ်မတစ်စုဟာ လောကရေးရာကိစ္စတွေကို ရှေ့ကနေပြီး ခုခံတွန်းလှန်ခြင်း၊ ထမ်းဆောင်ခြင်း ပြုရတယ်။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ရတဲ့ အခါကျမှ အစ်မကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ (မိန်းမသည်မိန်းမ) (ယောက်ျားသည်ယောက်ျား) ဆိုတာကို သဘောပေါက်နားလည်ပြီး မိန်းမဖြစ်ရခြင်းကို စက်ဆုပ်မိတယ်။ ယောက်ျားတာဝန်တွေကို ယောက်ျားများဆောင်ရွက်မှ ခရီးတွင် ကျယ်အရာရောက်တယ်ဆိုတာကို နားလည်မိတယ်။ ခေါင်းတစ်လုံးတည်းနှင့် ရေအိုးနှစ်လုံးရွက်ဖို့ကိစ္စဟာ မလွယ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယောက်ျားနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကိုယ်က စွမ်းရည်သတ္တိရှိလို့ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်နေရပေမဲ့ မိန်းမ များသာလုပ်ကိုင်မှပြီးမယ့် တာဝန်တွေကလည်း လွဲဖယ်သွားလို့ မရဘူး။ တာဝန်နှစ်မျိုး ထမ်းဆောင်ရတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းဖြစ်ပြီး ယောက်ျားဘဝကို အစ်မကြီးဟာ ပင်ပန်းတိုင်း တောင့်တမိတယ်။ အရေးကြီးလေလေ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲဆို

တာ သိသာလေလေပဲ။

မောင်လေး- မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေနေတဲ့ တို့မြန်မာပြည်ကြီးဟာလည်း မိသားတစ်စုနေထိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုပဲ။ သမီးတွေက နောက်ပိုင်းက တာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်နေတဲ့အခါ သားတွေက အဖမြန်မာနိုင်ငံကြီး ကြီးကျယ်တိုးတက်စေဖို့ ရှေ့တန်းကနေပြီး ဆောင်ရွက်စရာတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ မိန်းမဟာ မိန်းမပီသဖို့ လိုသလို ယောက်ျားဟာလည်း ယောက်ျားပီသရမယ်။ ယောက်ျားကလေးတွေသာ ဝတ္တရားကျေပွန်ကြရင် အမျိုးသမီးကလေးတွေကလည်း သူတို့ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ကြိုးစားဖို့ အားရှိတာပေါ့။ မောင်လေးကို အစ်မကြီးက နိုင်ငံနှင့်ချီပြီး ပြောပေမဲ့လို့ အစ်မကြီးပြောမယ့် ကိစ္စကလေးဟာ စိတ်အားထက်သန်တဲ့ မောင်လေးတို့လူစု လျစ်လျူရှုပြီးထားမယ့် အချက်ကလေးတွေပါပဲ။ (ပျားတစ်စက်ကြောင့် ပြည်ပျက်) ဆိုတဲ့စကားလို အရေးမကြီး အမှတ်မထင် ဂရုမစိုက်ဘဲထားမိတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေက ယနေ့ကလေးဖြစ်လို့ ကိစ္စမရှိသော်လည်း နက်ဖြန်လူကြီးဖြစ်တဲ့အခါ ချို့ယွင်းနေတတ်တယ်လို့ အစ်မကြီး ယူဆမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်နိုင်ငံက ဘာပဲလုပ်နေလုပ်နေ၊ အစ်မကြီးတို့ မောင်လေးတို့ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် သင့်တော်တာသာ အစ်မကြီးတို့လုပ်ရမယ်။ သူများလို စွမ်းဆောင်နိုင်အောင် အစ်မကြီးတို့က လိုနေတာကို ဖြည့်စွက်ပြုကျင့်ရမယ်။ ဒါတွေကို အဓိကထားပြီး အစ်မကြီးဖော်ပြဖို့သာ ရည်ရွယ်တယ်။

မောင်လေး- လူ့ဘဝဟာ အလွန်ရခဲတယ်လို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ လောကုတ္တရာ မျက်စိနှင့်ကြည့်ရင် လူ့လောကကြီးဟာ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်း၊ မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်ကားနှင့် သွားလိုရာသွားနိုင်တဲ့ ခရီးလမ်းဆုံ ဘူတာရုံကြီးလို့ ဆိုကြပါစို့။ လူ့ဘုံမှာ လူဖြစ်လာလို့ ရပ်ပြစ် (၈) ပါးနှင့် ကင်းတဲ့ဒေသမှာ ဝင်စားလာတယ် ဆိုရင် ဒီဘဝကနေပြီး ဘယ်ဘဝကူးမယ်ဆိုတာ ရည်စူးပြီး လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် လုပ်ဆောင်ကျင့်သုံးနိုင်တာပဲ။ ရခဲတဲ့လူ့ဘဝကြီးကိုလည်းရတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဘဝမှာလည်း လာဖြစ်တယ်ဆိုရင် (မောင်လေး) တို့ထက် မြင့်မြတ်တာ မရှိတော့ဘူး။ အစ်မကြီးတို့ အမျိုးသမီးတွေဟာ သားကောင်းမိခင်သာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်စွမ်းဆောင်ပြီး (လူထုရှေ့ကနေဖို့) ဆိုတော့ မောင်လေးတို့လောက် ကာယအင်အား၊ ဉာဏအင်အား မပြည့်စုံမတင့်တယ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ညီမလေးတွေကို အစ်မကြီးက (သားကောင်း-မိခင်) ဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပေတယ်လို့ မောင်လေးတို့ကို (သားကောင်း-ဖခင်) အဖြစ်ကို မတိုက်တွန်းဘူး။ အဖမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးက အသေးဆုံးကစပြီး အကြီးဆုံးထိ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဝတ္တရားကို ကျေပွန်နိုင်မယ့် (မြန်မာ့သားကောင်း) အဖြစ်ကို ရောက်ရန်သာ အစ်မကြီး၏ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတာကို မောင်လေးတို့ သိနှင့်စေချင်တော့သည်။ ။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာရေး

မောင်လေးတို့ ...

ကိုယ့်ကျင့်တရားတွေ၊ လူမှုရေးရာတွေနှင့် နောင်တစ်ခေတ်မှာ မောင်လေးတို့ တာဝန်တွေကို မဖော်ပြမီ အစ်မကြီး မောင်လေးတို့ ကျန်းမာရေးကို အစ်မကြီး ဆည်းပူးမိသမျှ ဗဟုသုတကို ဖောက်သည်ချပါရစေဦး။ အသက် ၁၁ နှစ်ဆိုရင် မောင်လေးတို့ဟာ လူပျိုဖော် ဝင်တော့မယ်လို့၊ ငယ်ငယ်က မကြီးထွားဘဲနေခဲ့တဲ့ သွေးကျိတ်ကလေးတွေကို သွေးသစ်လောင်းပြီး ကြီးထွားလာတတ်တဲ့အချိန်ပဲ။ အရပ်အမောင်းကလည်း ၁၁ နှစ်ကစပြီး ၁၅ နှစ်အချိန်ထိ အလွန်ကို အထွားမြန်လာတာပဲ။ အရပ်ထွက်လာတော့မယ်ဆိုတော့ ခြေတံလက်တံတွေက အရင်ရှည်ထွက်လာတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာလည်း အချိုးမကျဘူး။ မောင်လေးကိုယ်တိုင် သွားလာတဲ့အခါမှာ လက်ကြီးကပဲ ရှည်နေသလိုလို၊ ဒူးပဲချောင်နေသလိုလို ကယောင်ကယင် ဖြစ်လာတတ်တယ်။ နှလုံးကလည်း ဒီအချိန်မှာ မွေးစထက် ၁၂ ဆလောက် ကြီးလာတော့ လမ်းမြန်မြန်သွားရင်ပဲ မောတတ်တယ်။ ဒီလိုလူပျိုဖော်ဝင်စ အပြောင်းအလဲ အချိန်ကလေးမှာ ဂရုမစိုက်ဘဲ တကယ့်လူပျိုကြီးတွေလို ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားကျအောင် ကြွက်သားတွေကို ထုတ်နိုင်အောင် ကာယဗလ အပူတပြင်း အပင်အပန်းခံပြီး မလေ့ကျင့်လေနှင့်။ နှလုံးရောဂါဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်လေးရဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုဟာ မမောမပန်းရအောင် ဂရုစိုက်ပါ။

မောင်လေး ၁၇ နှစ်လောက်ရှိလာတော့ အရပ်ထွက်တာတော့ ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကိုယ်လုံးဟာ ကြည့်ကောင်းအောင် တဖြည်းဖြည်း ထွားလာတဲ့အချိန်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အသံ ယောက်ျားပီသလာတဲ့အပြင် မုတ်ဆိတ်ကျင်ဆွယ်ကလေးများလည်း ပေါက်လာတတ်တယ်။ မောင်လေးဟာ ကာယဗလအားဖြင့် ယောက်ျားပီသလာတဲ့

အချိန်ပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ သွေးကြည်တစ်မျိုးလည်း ဆင်းသက်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကာယဗလ လေ့ကျင့်မပေးရင် အင်္ဂါကြီးရောင်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုး ရတတ်တယ်။

ခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲသလို စိတ်လည်း ပြောင်းလဲလာတတ်တာပဲ။ ရှက်တတ်လာ တဲ့အပြင် ငယ်ငယ်ကထက် စိတ်တိုခြင်း၊ ဇီဇာကြောင်ခြင်း၊ အယုအယခံလိုခြင်း၊ သူ တစ်ပါးကို လွမ်းမိုးချင်တဲ့စိတ်၊ ကိုယ်ကသာ အနိုင်ယူလိုတဲ့စိတ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ မောင်လေးတို့ကို ယခုလိုအရွယ်မှာ ဂရုစိုက်ဖို့ အထူးလိုတာ ပေါ့။ မိဘကတော့ ကလေးရယ်လို့ လျစ်လျူရှုထားရင်ထားမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မောင်လေး တို့က ကိုယ်ခန္ဓာအပြောင်းအလဲမှာ နေထိုင်မကောင်းဘဲ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် မိခင်ဖခင်ကို ဖြစ်စေ၊ ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးဆီမှာဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ပြီး ဆေးဝါးစားရမယ်။

မောင်လေးတို့ ကျန်းမာရေးအတွက် အနည်းဆုံးလုပ်နိုင်တာကတော့ အဝတ်ကို ချောင် ချောင်လည်လည်ဝတ်ပြီး ဝမ်းချုပ်မခံနှင့်။ အိပ်တဲ့အခါလည်း တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပါ။ လေကောင်းလေသန့် ရပါစေ။ ဖတ်တဲ့စာအုပ်မှာလည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား မှု ဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့စာတွေကို မဖတ်မိအောင် ကြိုးစားပါ။ ရာဇဝင်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ နှင့် သူရသတ္တိရှိစေနိုင်တဲ့စာတွေကို ဖတ်ပါ။

မိန်းမများနှင့်ဆိုရင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး လက်ပွန်းတတီး အသားချင်းထိအောင် မနေပါ နှင့်။ စိတ်ပြောင်းလဲစချိန်မှာ ကိုယ်ကိုမထိန်းသိမ်း မချုပ်တည်းနိုင်ရင် မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တတ်တယ်။ လောကမှာ မိန်းမတိုင်းဟာ အဆိုချည်းမဟုတ်သော်လည်း မိန်းမတိုင်းကို ငယ်ငယ်ကြီးကြီး အကောင်းချည်းပဲလို့လည်း မယူအပ်ဘူး။ လူပျိုဖော်ဖြစ်စကလေးများ အဘွားကြီးများနှင့် ဖြစ်ပျက်ကြတာတွေ၊ အရွယ်မရောက်သူအချင်းချင်း အိမ်က မထိမ်းမြား ဘဲ ထွက်ပြေးပေါင်းသင်းပြီး ဒုက္ခရောက်ကြတာတွေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် တက်ခေတ် နတ်ဆိုးဖမ်းစားလို့ ဆေးပုန်းစားရတာတွေဟာ ယခုလို လူပျိုဖော်ဝင်စအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မထိန်းသိမ်း မပြုပြင်နိုင်ကြတဲ့ အပြစ်တွေပဲ မောင်လေး။ မိန်းမများနှင့်ရောမိလို့ စိတ်က လှုပ်ရှားမိရုံပဲ ခဏခဏဖြစ်ပေါ်လာလို့ရှိရင် သွေးအသွားအလာ အကျဖောက်ပြားပြီး ရောဂါရတတ်လို့ လူပျိုဖော်ဝင်စ မောင်ကလေးများဟာ မိမိယောက်ျားဖော်အချင်းချင်း ကွင်းပြင်မှာ ကစားခြင်း၊ ပျော်စရာရွှင်စရာနှင့် စာရိတ္တကောင်းမွန်မယ့်စာများကို ဖတ်ခြင်းတို့ နှင့်သာ အချိန်ကုန်စေသင့်တာကို မောင်လေး မှတ်ယူနာခံစေချင်တယ်။ အစားအသောက်ကို လည်း ပူပြင်းတဲ့ အရက်သေစာ မသောက်စားဖို့၊ သွေးထိုင်းပြီး လေးလံစေတဲ့ ဘိန်း၊ ဆေးခြောက် စသည်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ကို သတိထားပါ။ စိတ်တက်ကြွပြီး နေရာတကာမှာ တွင်ကျယ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အပေါင်းအသင်းသွေးဆောင်တာကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ အစ်မကြီး

ပြောပြခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေများ လုပ်မိခဲ့ရင် မောင်လေးဟာ မြန်မာ့သားကောင်းစာရင်းထဲ ပါနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

မောင်လေး ကျန်းမာရေးအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် များများစား၊ ရေများများ သောက်ပါ။ လောကဓရီးကြီးကို ဘယ်လိုသွားမယ်ဆိုတာကိုသာ မောင်လေးစဉ်းစားပါ။ လူ့လောက မီးရထားကြီးကို မောင်လေး ဘယ်အတန်းက စီးဖို့ကြိုသလဲ၊ ပထမတန်းက စီးချင်ရင် ပထမတွဲလက်မှတ်နှင့် ပထမတွဲပရိသတ်ကြား တိုးနိုင်အောင် ကြံဆောင်ပါ။ ဒါကြောင့် ယခုအခါမှာ မောင်လေးဟာ ပထမ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာအောင်မွေး၊ ထွားကျိုင်း အောင်လုပ်၊ ဒုတိယ သန့်ရှင်းမြင့်မြတ် တည်ကြည်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးကို မွေးဖို့ အစ်မကြီး တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ■

သ ဝ : တို့ ကျ င် ဖွ ယ်

မောင်လေးတို့ ...

အစ်မကြီးက သားကျင့်ဝတ်ရေးရင် အလွန်ရှေးကျတဲ့ အစ်မကြီးလို့ ရယ်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လို့ အစ်မကြီးတို့ ရှေးပညာရှိကြီးတွေဟာ အနှစ် ရာပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်ပြီး ခေတ်ကိုမြင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလို့ အစ်မကြီးယူဆတယ်။ (၁) ကျွေးမွေးမပျက်၊ (၂) ဆောင်ရွက်စီမံ၊ (၃) မွေခံထိုက်စေ၊ (၄) လှူမျှဝေ၍၊ (၅) စောင့်လေမျိုး နွယ် ဝတ်ငါးသွယ် ကျင့်ဖွယ်သားတို့တာ လို့ ရှေးလူတွေထားခဲ့တာ မောင်လေးတို့ သိမှာပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်ကို နက်နက်နဲနဲ မောင်လေးစဉ်းစားမိရဲ့လား။ (၁) ကျွေးမွေးမပျက် ဆိုတာ သားသမီးများဟာ မိဘကို ကျွေးတုံ့ကျွေးလှည့်ဆိုတာလို မိဘအိုမင်းမစွမ်းရှိတဲ့အခါ ကျွေးမွေးရမယ်။ သားသမီးများ အသက်ရှင်သမျှ မိဘကို စားဦးစားဖျား မွန်မွန်မြတ်မြတ် ကျွေးမွေးပေးကမ်းဖို့ကို ဆိုတာပဲ။ (၂) ဆောင်ရွက်စီမံ ဆိုတာ မိဘနှင့်အတူ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် နေသည်ဖြစ်စေ မိဘမှာ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိတဲ့အခါ သားသမီးများ က စီမံခန့်ခွဲဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ (၃) မွေခံထိုက်စေ ဆိုတာကတော့ မောင်လေးလောကမှာ ဖခင်ရဲ့အမွေကို မလိုချင်တဲ့သား ရှားလှပါတယ်။ ဒီတော့ အမွေယူ ချင်ရင် အမွေခံထိုက်အောင် တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံရပေမယ်။ (၄) လှူမျှဝေ၍ ဆိုတာက တော့ မိခင်ဖခင်များ ကွယ်လွန်သွားသည့်တိုင်အောင် မိဘ၏ ကောင်းရာသုဂတိလား ကြောင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး လှူဒါန်းခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းများ ပြုလုပ်ဖို့ကို ညွှန်ပြတာပဲ။ (၅) စောင့်လေမျိုးနွယ် ဆိုတဲ့ ဝတ္တရားကတော့ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ့်အနွယ် အဆက်မပြတ် အောင်၊ မျိုးဂုဏ် ဆွေဂုဏ် မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ မောင်လေး၊ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ်ကစပြီး လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးပြုပြင်ခဲ့ကြတဲ့ မိဘတွေ

ကို ယခုပြခဲ့တဲ့ ဝတ်ငါးသွယ်ဟာ ဘယ်ခေတ်မှာမဆို သားတိုင်းက ကျင့်အပ်တဲ့ ဝတ္တရား တွေပဲ မဟုတ်လား မောင်လေး။

မောင်လေးနှင့် အစ်မကြီးတို့ဟာ မြန်မာဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို အဖအရာ ကိုထားကြပါစို့ မောင်လေး။ ဖခင်ကြီးကို ဝတ္တရားတွေကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ဟာ မောင်လေးတို့တာဝန်ချည်းမဟုတ်ပေဘူးလား။ အမျိုးအားဖြင့် ငါးမျိုးသာ ပြားနေပေမယ့် လို့ အမွေခံထိုက်အောင် ဆောင်ရွက်စီမံရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကလေးပဲ ဘယ်လောက် ကျယ်ဝန်းမယ်ဆိုတာ မောင်လေး စဉ်းစားမိမှာပေါ့။ မောင်လေးနှင့်အစ်မကြီးတို့ဟာ ယခု လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြိုးပမ်းကြတယ်။ အရင်းစစ်လိုက်ရင် တို့များ အဖနိုင်ငံတော်ကြီး ဟာ အလွန်ပစ္စည်းပေါ့လို့ သားသမီးတွေက ကိုယ့်အမွေတွေ သူများက အဆီ ညှစ်ယူကုန်မှာစိုးတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဖခင်အမွေကို သားသမီးတစ်စုကသာ ခံယူ ချင်လို့ တိုက်ခိုက်ကြိုးပမ်းရတာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီလို လုံးပမ်းနေ ကြတဲ့ကိစ္စ မှာ မောင်လေးဟာ ရေသာခိုနေမယ်၊ မြန်မာ့အမျိုးကို မစောင့်ရှောက်ဘဲနေမယ် စသည်ဖြင့် ကျန်ကျင့်ဝတ် (၄) ပါးသာ ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် မောင်လေးဟာ ဖခင်ရဲ့ အမွေခံထိုက်တဲ့ သားကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယူဆဖို့ ခဲယဉ်းတော့မယ်။

မောင်လေး ကိုယ်တိုင်မကြိုးစားဘဲ မောင်လေး အကျိုးမခံစားနိုင်ပေဘူး။ မောင်လေး ဟာ မွေးတဲ့ဖခင်နှင့် မောင်လေးမှီတင်းနေထိုင်တဲ့ အဖမြန်မာနိုင်ငံကြီးကိုချစ်ရင် မောင်လေး တို့ ကျင့်ဖွယ်၊ ကျင့်အပ်၊ ပြုအပ်သမျှ ဝတ္တရားတွေကို ကျေပွန်မှသာ မောင်လေးရဲ့ မြင်းမိုရ် တောင်ဦး မကကျူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိဘများနှင့် အဖမြန်မာနိုင်ငံကြီးက သားဆိုမှသား မြန်မာ့သားကောင်းပေတကား လို့ ဝါကြွားနိုင်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေးဟာ မြန်မာသားကောင်းပီသအောင် အစ်မကြီးတို့ ဘိုးဘေးများ ထားခဲ့တဲ့ သားတို့ ကျင့်ဖွယ်ကလေးတွေကို မမေ့စေချင်ဘူး။ ■

အမျိုးသားပညာရေး

မောင်လေး ...

သားတို့ကျင့်ဖွယ်တွေကို ကျေပွန်စွာ ကျင့်ဆောင်နိုင်ဖို့ရာ မောင်လေးတို့ဟာ ကျန်းမာရေးအပြင် စာပေဗဟုသုတ တတ်ကျွမ်းဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေးတို့ ပညာသင်ကြားရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှေးအကျဆုံး ယဉ်ကျေးကြတဲ့ တိုင်းပြည်များရဲ့ အမျိုးသားပညာရေးကို အစ်မကြီး ဖော်ပြပါဦးမယ်။

ခရစ်တော်မပေါ်မီ အနှစ် (၅၀၀) လောက်ကစပြီး အမျိုးသားပညာရေးအနေနှင့် ကလေးသူငယ်ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်သင်ကြားခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်များကတော့-

(၁) စပါးတား၊ (၂) ဂရိစ်တိုင်းပြည်နှင့် (၃) ရောမတိုင်းတို့ပဲ။

(၁) စပါးတားပြည်မှာ အသက် ၇ နှစ်ထိ ကလေးများဟာ အိမ်မှာ မိဘက အုပ်ချုပ်ထားကြသေးတယ်။ အသက် ၈ နှစ်က ၁၈ နှစ်ထိတော့ သူတို့ဘာသာစကားကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပြောဆိုတတ်ဖို့ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ဆရာများက သင်ပေးတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ အများနှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ စစ်အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုမှာ သွားနေပြီး အဝတ်အစားဆင်းရဲစွာနှင့် နေ့စဉ် ကာယဗလ လေ့ကျင့်ရတယ်။ သူတို့ကို ဈေးလိုလူစည်ကားတဲ့နေရာမှာသွားပြီး အခိုးအဝှက်ခိုင်းတယ်။ မမိလို့ရှိရင်တော့ ချိုးကျူးခံရတယ်။ တကယ်လို့များ ခိုးရင်းမိခဲ့ရင် ဆရာက ရိုက်တယ်။ မောင်လေး ဒါဟာ ဖျတ်လတ်ပြီး အကင်းပါးမှုကို တတ်စေလိုလို့ပဲ ထင်စရာရှိပြန်တယ်။ အသက် ၁၈ နှစ်က ၂၀ နှစ်ထိတော့ စစ်တိုက်ခိုက်ရေးကို ဇွဲသတ္တိနှင့် တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ ကျကျနန သင်ရပြန်တယ်။ အသက် ၂၀ က ၃၀ အတွင်းတော့ စစ်ဦးကနေပြီး တကယ် စစ်ပွဲတွင် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြရတယ်။ အသက်

၃၀ ကျတော့မှ ဒီစပါးတား အမျိုးသားဟာ တကယ့်နိုင်ငံသားအဖြစ် ကျပ်ပြည့်ခံစား ခွင့်ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အိမ်ထောင်မပြုမနေရ၊ အိမ်ထောင် အားလုံးပြုကြရတယ်။

(၂) နောက် (ဂရိစ်) တိုင်းပြည်က အမျိုးသားကလေးများ ဘယ်လိုကြီးပွားလာရ တယ်ဆိုတာ အစ်မကြီးဖော်ပြဦးမယ်။ သားကလေးမွေးဖွားလာလို့ ၅ ရက်ရရင်ပဲ အိမ်တွင်း က မိဆိုင်ဖဆိုင်နတ်သမီးကို အပ်နှင်းတဲ့ပွဲကလေးလုပ်ရတယ်။ ၁၁ ရက်သားကျတော့ ဖခင်လုပ်သူက သူနှင့်မွေးတဲ့ သားအစစ်ပါဆိုတာကို ပွဲကလေးနှင့်ပဲ ကြေညာပြန်တယ်။ နောက် (ဩတမ်) ဆိုတဲ့ ရာသီကျတော့ နတ်ပသ၊ တဲ့ပွဲများ ပြုလုပ်တဲ့အခါ သူကြီး လုပ်တဲ့သူက ဒီကလေးဟာ (ဂရိစ်) လူမျိုးရဲ့ ဥပဒေနှင့် ညီညီညွတ်ညွတ် မွေးဖွားတဲ့သား ဟုတ်မဟုတ် မဲခွဲစစ်ဆေးပြီးမှ လူဦးရေစာရင်းမှာ ထည့်သွင်းတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာတော့ ပညာရေးဟာ မိဘတွေထင်သလို ပြုပြင်နိုင်တယ်။ စာရေး၊ စာဖတ်၊ အတီးအမှုတ်နှင့် ကာယဗလကြံ့ခိုင်ဖို့ သင်ကြားတယ်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပညာရေးကို အုပ်ချုပ်စစ်ဆေး ပေးရုံသာပေးပြီး သူတို့ကတော့ တည်ထောင်မပေးဘူး။ အလွတ်ပညာသင်ဆရာများ ရှိကြ တယ်။ သူတို့က ကလေးတွေကို အလွန်ရိုက်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ရတဲ့ လခကလည်း နည်းပြီး သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ အထင်မကြီးကြဘူး။ နံနက်အရုဏ်တက်ကစပြီး မှောင် သည်အထိ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ကလေးတွေလည်း သူတို့ပေးတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ စာသင်ခန်းလေးတွေမှာ သင်ရတာပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း မရှိရှာဘူး။ ဘုရားပွဲတွေ၊ နတ်ပွဲတွေတော့ သွားခွင့်ပြုပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို အသက် ၇ နှစ်ကျရင် ယောက်ျား ကလေးတွေနှင့် အတူ မနေရဘူး။ အိမ်မှာ မိခင်များက အိမ်တွင်းမှု ဗိုင်းငင်ခြင်း၊ ရက်ကန်း ရက်ခြင်း၊ ဇာထိုးပန်းထိုး၊ အပ်ချုပ်၊ အတီးအမှုတ်၊ စာရေးစာဖတ် စသည်တို့ကို သင်ပေးတယ်။

ယောက်ျားကလေးတွေကတော့ အသက် ၇ နှစ်က ၁၆ နှစ်အထိ သူတို့အတွက် ကျောင်းနှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်။ တစ်ခုကတော့ တူရိယာနှင့် စာရေးစာဖတ် ဂဏန်းသင်္ချာ များသင်တယ်။ တစ်ခုကတော့ ကာယဗလ လှပထွားကျိုင်းအောင် လေ့ကျင့်ပြုပြင်တယ်။ ၁၆ နှစ်က ၁၈ နှစ်အတွင်းကတော့ ကာယဗလပညာတွေကို ဆရာဖြစ်လောက်အောင် သင်ပြီးပေးတယ်။ ဥပမာ မြင်းစီးကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ရထားဘာဂီများ မောင်းခြင်းအတတ်၊ လက်နက်များတပ်ဆင်ပြီး ပြေးလွှားခြင်းစသည်တို့ကို သင်ကြား ပေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြို့ရွာရေး ဘာသာရေးထဲမှာ သူတို့ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ တယ်။ ၁၈ နှစ်က ၂၀ နှစ်အတွင်း ဖခင်လုပ်တဲ့သူက သားကိုပွဲများကျင်းပပြီး လှံတစ်စင်း၊ ဒိုင်းလွှားတစ်ခုပေးအပ်ပြီး နိုင်ငံသားအဖြစ် နိုင်ငံတော်အစိုးရကို အပ်နှင်းတယ်။ ဒီအခါ သားကလည်း ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပြီး နိုင်ငံ၏ သားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ခံယူရ

တယ်။ အဲဒီလို ခံယူပြီး ပထမနှစ်မှာ မြို့တော်ကိုသွားပြီး စစ်သားအဖြစ်နှင့် ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ဘာသာရေးပွဲလမ်းသဘင်တွေ တက်ရောက်ခြင်းများ ပြုရသေးတယ်။ ဒုတိယနှစ်မှာ နယ်စပ်သွားပြီး နိုင်ငံအခြေအနေကိုသိအောင် တောရွာများ စောင့်ကြပ် နေရတယ်။ တတိယနှစ်ကျတော့ တကယ့်နိုင်ငံသားကောင်းအဖြစ်ရရှိပြီးမှ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်မှာ ဝင်အမှုထမ်းရတယ်။

(၃) ရောမတိုင်းက သင်ကြားရေးကတော့ အများအားဖြင့် အိမ်မှာပဲသင်ကြတယ်။ ပညာရှိအောင် ဇွဲသတ္တိရှိအောင် ဖခင်ကသင်တယ်။ မိခင်ကိုလည်း အထူးပဲရိုသေကြတယ်။ ဖခင်နှင့် မိခင်ရဲ့ ပုံသက်သေကိုလိုက်ပြီး ကလေးတွေက ကျင့်ကြံကြတာပဲ။ စာရေးစာဖတ်၊ ဂါထာကလေးတွေ အလွတ်ရွတ်ဆိုခြင်းတွေ သင်တာပဲ။

ဂရိစ်တိုင်းက ဆရာများကပဲ သင်ပေးတယ်။ စကားပြောနည်း၊ အလှအပပြင်နည်း၊ ရောင်းဝယ်ရေး၊ ဆေးပညာ၊ ဥပဒေပညာတွေကို အလုပ်သင်သလို သင်ကြားသွားကြတာပဲ တွေ့ရတယ်။ သို့ပေမဲ့လို့ ဆရာတွေရဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှု အဆင့်အတန်းဟာ နိမ့်ကျ နေတာပဲ တွေ့ရတယ်။ ဂရိစ်ပြည်လောက်တော့ မစုံလင်ဘူး။ သို့ပေမဲ့လို့ လက်တွေ့ များတယ်။

မောင်လေး- ယခု ၃ နိုင်ငံက ပညာသင်ကြားရေးကို အစ်မကြီးဖော်ပြခြင်းဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့နိုင်ငံတိုင်းကပဲ ကလေးတွေ ပညာသင်ကြားရေးကို လျစ်လျူမရှုခဲ့ကြဘူး ဆိုတာကို မောင်လေး သိစေချင်လို့ပဲ။ သူတို့ သားတွေဟာ ပညာစုံ ကြင်ရာစုံကြတဲ့အခါ နိုင်ငံက ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဆိုပြီး နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအဖြစ်ကို ပေးအပ်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ သူတို့နိုင်ငံတွေဟာ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုပြီး ဘာကြောင့် အခွန်ရှည်ကြာ မတည်မြဲကြသလဲဆို တာကို စဉ်းစားရမယ်။

ယဉ်ကျေးပြီး သူတစ်ပါးကို လွှမ်းမိုးနိုင်ကြတဲ့ လူတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း စည်းစိမ်ယစ်ပြီး ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းစနစ်တွေပေါ်လာတော့ သူတို့ကို တစ်ဖန်နှိမ် နင်းမည့်သူတွေ ပေါ်ပေါက်လာပြန်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေပညာသင်ကြားရေး စနစ်ကို ပြန်ကြည့်မယ်လို့ရင်လည်း ပညာသင်ကြားတဲ့အချိန်မှာ အစားအသောက် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ထားတဲ့အပြင် ရိုက်နှက်ဆုံးမတဲ့ ကိစ္စကလည်း အလွန်ပေါများခဲ့တယ်။ ဆရာတွေကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အထက်တန်းစား လူကဲ့သို့တွေက ဆေးဖော်ကြောဖက်မှ မလုပ်ကြ။ သူတို့ ခများမှာလည်း ဝင်ငွေနည်းနည်းကလေးနှင့် လောက်အောင်စားသုံးကြရတာတယ်။ တိုင်း ပြည်ကလည်း ဉာဏဗလထက် ကာယဗလကို အဓိကထားပြီး ပြုပြင်ကြတော့ ကလေး တွေဟာ ကာယဗလသမားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံတော်ကောင်းစားရေးအတွက် အမြင်မကျယ်

ခဲ့ကြဘူးပေါ့။

မောင်လေး- ကာယဗလကြီးပြီး ဘယ်လောက်ဖွံ့ဖြိုးနေစေကာမူ ကိုယ့်ဗလ ကိုယ့်ခွန်အားကို ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ပြီးသုံးမှသာ အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းနိုင်မှာ ပေါ့။

ကြီးပွားနေတဲ့ နိုင်ငံတိုင်းမှာ ပညာရေးကို ငွေအများဆုံး သုံးကြတယ်ဆိုတာကို မောင်လေးတို့သိမှာပေါ့။ မောင်လေးတို့ အစ်မကြီးတို့မှာတော့ လွတ်လည်း မလွတ်လပ်၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလည်း မဟုတ်တော့ ပညာရေးမှာ သားပြီးနဲ့ချာခဲ့တာပေါ့။ ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလချို့တဲ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ တို့ဖခင်ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးကလည်း ဘယ်သူ ဟာဖြင့် ဖေဖေ ထမင်းစားနေတာကြာပြီ၊ သားတို့ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပြီး ပညာ တွေတတ်အောင် သင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိရှာဘူး။ မောင်လေးတို့ ဟာ မြန်မာ့သားကောင်းပီပီ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ရှာကြိမှသာ မောင်လေးတို့ ဖခင် ကြီးဟာ အဖေဂုဏ်ရောင်ကို ထွန်းပြောင်စေနိုင်တဲ့သားတွေပဲလို့ တစ်အားတက် ရရှာတော့မှာပဲ။ ■

ရည်ရွယ်ချက်

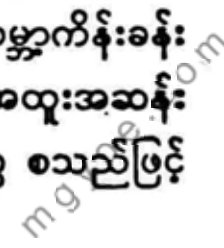
မောင်လေးတို့ ...

လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ပါလို့ ပြောတဲ့လူက လွယ်တယ်။ လုပ်ဖို့လူမှာ စတင်လုပ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် အပြီးသတ်ဖို့က သာပြီးခဲယဉ်းသေးတယ်။ ယခု အစ်မကြီးက ကြိုးစားစမ်းပါဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ မောင်လေးတို့ကို ကလေးဘဝက လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့၊ လူငယ်ဘဝက လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ဖို့ကို တိုက်တွန်းတာပဲ။ အစ်မကြီး မပြောရင်လည်း ဒီကိစ္စဟာ မိဘတိုင်း သားသမီးတိုင်းလိုလားအပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ အချို့ မိဘများကတော့ သားကလေးကြီးလာလို့ စကားနားလည်လာရင်ပဲ “ငါ့သားကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာတဲ့” “ငါ့သားကို ဘာလုပ်ခိုင်းရမယ်” စသည်ဖြင့် ကလေးစိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းစရာကလေးတွေကို စဉ်းစားကြတယ်။ အစဖော်ပေးကြတယ်။ အချို့ မိဘတွေကလည်း အို-သူတို့ဘာသာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ်ကစီမံနေလို့ အပိုပဲလို့ ယူဆကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့ မိဘတွေကတော့ သားကလေး အေ၊ ဘီ၊ စီ သင်နိုင်ရင် စာရေးစာချိ မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက် အိုင်စီအက်လောက်ကိုသာ မှန်းကြတယ်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သင်ကြတဲ့ မိဘတွေကျပြန်တော့ ကလေးတွေဘာသာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ခပ်အေးအေး ထားခဲ့ကြတယ်။ အချို့မိဘတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာသင်သင်၊ မြန်မာစာပဲသင်သင် လစစား လုပ်ဖို့သာ ရည်ရွယ်ကြတယ်။ မောင်လေးမိဘတွေက ဘာကိုပဲရည်ရွယ်သည် ဖြစ်စေ မိဘများဟာ သေလူကျလူဖြစ်ပြီး မောင်လေးသာ တက်လူ ဖြစ်တယ်။ မောင်လေး ဘာသာ ကိုယ့်အရည်အချင်း၊ ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့် ချင့်ချိန်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိရမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ အသက်ရှင်နေတဲ့ ယောက်ျားဟာ အလကား၊ ဆန်ကုန်မြေလေးသမားတွေပဲလို့ အစ်မကြီး ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေး

ဟာ ယခုအချိန်ကစပြီး ငါ လူလားမြောက်ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို စဉ်းစား သတ်မှတ်ပေတော့။ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာကို အစ်မကြီး ရှင်းပြချင်သေးတယ်။ အစ်မကြီးဆန္ဒအရဆိုရင် ပညာသင်ကြားခြင်း ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မောင်လေးကြီးရင် မြန်မာ့သားကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် နှစ်မျိုး ခွဲထားစေချင်တယ်။

အစ်မကြီးကိုယ်တွေ့ကို မောင်လေးအား ပြောပြရန်သက်ဆိုင်နေ၍ ပြောပြဦးမယ်။ အစ်မကြီးတို့ အမျိုးမှာ အမိဘက်ကရော အဖဘက်ကရော အားလုံးကုန်သွယ်လယ်လုပ်နှင့် အသက်မွေးကြတယ်။ သို့ပေမဲ့လို့ အစ်မကြီးတို့ ဖခင်ကြီးဟာ အလွန်ခေတ်မြင်ပြီး သားသမီးရှိသမျှကို ခေတ်ပညာကိုလူတိုင်းစေ့ သင်ပေးတယ်။ ဝါသနာပါလို့ ကြိုးစားတဲ့သူတွေဟာ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြတယ်။ ကျန်းမာရေး မညီမညွတ်သူနှင့် အခြားအကြောင်း မညီညွတ်သူများသာ ပညာကိုအတန်းတွေ အများကြီးအောင်မြင်အောင် မသင်ကြရဘူး။ သို့ပေမဲ့လို့ အစ်မကြီးတို့ဖခင်ကြီးဟာ တစ်ခါမျှ သားသမီးတွေကို လခစားစိတ်ဓာတ်လည်း မသွင်းခဲ့ရှာဘူး။ တိုက်လည်း မတိုက်တွန်းခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး ပြောနေကျစကားဟာ သားသမီးတို့-အလိမ္မာရည်ရှိအောင်၊ အမြင်ကျယ်အောင် ပညာတွေသင်ထားရတယ်လို့သာ အစ်မကြီးတို့ ရံဖန်ရံခါ ကြားမိတယ်။ ဖခင်ကြီး ဆုံးသွားတော့ မောင်နှမတစ်စုဟာ ကုန်သည်ဘဝ လုပ်ကိုင်စားနေတဲ့အခါမှာ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် မိတ်ဆွေများက မိဘပိုက်ဆံကို ဖြုန်းတီးပြီး အင်္ဂလိပ်စာတွေ သင်ထားလျက် မိခင်ကြီးကို ဂုဏ်ရှိအောင် လခစားမလုပ်ကြဘူးလို့ အမြဲတစေ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းခံရတယ်။ သို့ပေမဲ့လို့ ဤမျှစိတ်နှလုံး အဆင့်အတန်း၊ စဉ်းစားဉာဏ်အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသူတို့အား အစ်မကြီးတို့ သနားမိရုံမှအပ ဘာမျှမချေပခဲ့မိဘူး။

မောင်လေး- ဒါကြောင့် ဘယ်သူပြောပြော ပညာသင်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဗဟုသုတ၊ ပညာ၊ အလိမ္မာတိုးဖို့၊ စဉ်းစားဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုသာထားပါ။ မြန်မာ့သားကောင်းအဖြစ်နှင့် နိုင်ငံ့ဝန်ကိုထမ်းဆောင်ဖို့ဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးရဲ့ သားတွေဟာ အလွန်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းပဲ၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းရန်၊ ဗိသုကာ ဆရာကြီးတွေ၊ စက်ယန္တရားတွေထွင်နိုင်၊ ပြင်နိုင်၊ သွန်းလုပ်နိုင်၊ ခုတ်မောင်းနိုင်တဲ့ စက်ဆရာကြီးတွေ၊ ဇီဝကကြီးတို့လို ခွဲစိတ်ကုသနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်၊ မျက်စိကု၊ နားကု၊ အရိုးဆက်ကုစတဲ့ ဆရာဝန်ပါရဂူကြီးတွေ၊ နက္ခတ် တာရာကမ္ဘာ့ကိန်းခန်းနားလည်တဲ့ လောကဓာတ်ဆရာကြီးတွေ၊ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ မြက်ပင်၊ အထူးအဆန်းရှာဖွေပြီး ကမ္ဘာကိုအကျိုးရှိအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ရုက္ခဗေဒဆရာကြီးတွေ စသည်ဖြင့်

မြောက်မြားလှတဲ့ ပညာသည်သားကောင်းတွေလိုနေတယ်ဆိုတာကို မောင်လေး ပထမ မြင်ရမယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ မောင်လေး ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို မောင်လေးဘာသာစဉ်းစားပြီး တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပါ။ မောင်လေး ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အစ်မကြီးဖော်ပြထားတဲ့ သားကောင်းအဖြစ် သို့မဟုတ် အလားတူ ကြီးမြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ထက် အောက်မကျစေချင်ဘူး။ ယောက်ျားမှန်ရင် ရည်ရွယ်ချက် ရှိရမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့ ယောက်ျားဟာ ရွက်မပါဘဲ ပင်လယ်ထဲမျောသွားတဲ့ လှေပျက်နှင့်သဏ္ဍာန်တူတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကို သတ်မှတ်ထားပြီး ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်စုံအောင် ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ လုံ့လနှင့် ကြိုးစားရန် မောင်လေးအသင့်ရှိပါစေ။ ။

လောကဓာတ်ပညာ

မောင်လေးတို့ ...

လောကမှာ ဘယ်ပညာကိုပဲ ဆည်းပူးမယ်စိတ်ကူးစေတော့၊ စိတ်ကူးတဲ့ပညာဟာ လောကဓာတ်ပညာမှာ အကျိုးဝင်နေတယ်။ ဒီပညာတွေ မဆည်းပူးမီ ဘာသာစာပေ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ဖို့၊ ဂဏန်းသင်္ချာတွေ တွက်ချက်တတ်ဖို့ ပထမလိုလားအပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေးရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘယ်ထိအောင် ကြီးကျယ်နေစေကာမူ၊ ဘယ် လောက်ပဲလွယ်ကူနေစေကာမူ ဘာသာစာပေမတတ်ဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျောင်း မှန်မှန်တက်ရမယ်။ ကျောင်းကသင်တာတွေ တတ်တဲ့အပြင် ကိုယ်တတ်သမျှ မှတ်သမျှနှင့် အားလပ်ချိန်မှာ ဗဟုသုတစာပေတွေ ဖတ်ရမယ်။ အဲဒီလို သတ်မှတ်သင်ယူတဲ့အပြင် မောင်လေးတိုင်းဟာ မျက်စိစူး၊ နားပါး၊ အမျိုးမျိုးဖျတ်လတ်တဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ မျက်စိရှိလျက် မမြင်၊ နားရှိလျက်မကြားဆိုတဲ့ ကလေးစားမျိုး မဖြစ် စေချင်ဘူး။ လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထု၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်၊ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ သား၊ ငါးမှအစ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဟူသမျှကို တွေ့တိုင်း အမှတ်မဲ့မကြည့်ရှုဘဲ လေ့လာဆည်းပူးမှတ်သားရမယ်။ လောကဓာတ်ပညာ ထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံမှာ စက်မှု၊ လက်မှုပညာတွေ ထွန်းကား၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာတာပဲ။ လောကဓာတ်ပညာဆိုလို့ မောင်လေးတို့စိတ်ထဲမှာ တို့အရွယ်နှင့် ဘယ်တက္ကသိုလ် ဘယ် ကောလိပ်သွားပြီး လောကဓာတ်ပညာသင်ရပါမလဲလို့ တွေးမနေနှင့်ဦး။ မောင်လေးတို့က မကြည့်ဘဲ ရှောင်သွားမှာပဲ။ မောင်လေးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လောကဓာတ်ပညာတွေကို သဘာဝသရုပ်သားကောင်နှင့် တည်ခင်းပေးနေတာပဲ။

လောကဓာတ်ကြီးနဲ့တကွ ရှိရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့တွေကို ထိုသဘာဝက ဖန်တီး

ထားတယ်။ ဒီသဘာဝက ဘယ်ဓာတ်နှင့် ဘယ်ဓာတ်ဆက်စပ်ရင် ဘာဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကို လောကဓာတ်ထဲမှာ ဉာဏ်အထက်မြက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူသတ္တဝါတွေက ကြံဆ တွေးတောပြီး သဘာဝနှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်အောင် ထွင်ကြတယ်။ ဥပမာဆိုရင် မိုး ကြိုးပစ်တော့ လူသေတယ်။ အိမ်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ ပျက်စီးနိုင်တယ်မဟုတ်လား မောင်လေး။ ဒီတော့ လောကဓာတ်ဆရာတွေက အဲဒီမိုးကြိုးဓာတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ ဆိုတာ ရှာဖွေကြံဆပြီး မြောက်အိုး၊ သေနတ်ကျည်ဆန်၊ အမြောက်ကျည်ဆန်၊ ဗုံးအစ ရှိတဲ့အရာတွေကို တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ တီထွင်လာနိုင်တယ်။

ဒီနည်းအတိုင်းပဲ ရေနွေးအိုးတည်တဲ့အခါ ရေဆူတော့အခိုးရဲ့အရှိန်ကြောင့် ရေနွေး အိုးအဖုံးကလေးက အထက်ကိုကြွတက်လာတာ မြင်တာနဲ့ လောကဓာတ်ဆရာကြီး များဟာ ထင်းမီး၊ ကျောက်မီးသွေးမီး၊ ရေနွေးငွေ့တွေနှင့် သွားလာအောင်ခုတ်မောင်းနိုင် တဲ့ မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောတွေကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ လေယာဉ်ပျံ၊ ရေယာဉ်ပျံတွေ ကို ထွင်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ အနှစ်နှစ်အလလ အသက်ဆုံးခံပြီး လောက ဓာတ်ဆရာကြီးတွေ ကြိုးစားပြီး အောင်မြင်လာကြတဲ့အခါ မောင်လေးတို့၊ အစ်မကြီး တို့ မျက်စိထဲမှာ တန်ခိုးတွေ အနန္တရှိတဲ့ ဘုရားမှတတ်စွမ်းတဲ့ မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့အတတ် တွေ၊ ကမ္ဘာကို လောင်မီးကျဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ အတတ်တွေမြင်ရတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩ စရာတွေပဲ မဟုတ်လား။ အမှန်စင်စစ်တော့ ဖြစ်တာပျက်တာကို တို့တစ်တွေက အံ့ဩ စရာမရှိဘူး။ သဘာဝအတိုင်း ကြံစည်တွေးဆ ဖန်တီးကြလို့ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါတွေ ကို စိတ်ရှည်ရှည် ဇွဲနှင့်အမြဲ ရှာဖွေကြံဆ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ လောကဓာတ် ဆရာ ကြီးတွေရဲ့ ဇွဲသတ္တိလုံ့လ၊ ဉာဏ်ပညာတွေကို သာပြီးချီးကျူးရမယ်။ အတုယူ ရမယ်။ သူတို့လုပ်ခဲ့ပုံတွေကို လေ့ကျက်မှတ်သားရမယ်။ ဒါမှ မောင်လေးတို့ဟာ ကြီး လာရင် မောင်လေးတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စားသောက်လုပ်ကိုင်ရေး ဖူလုံပြီး မြန်မာ နိုင်ငံကြီးဟာလည်း စည်ပင်ပြောလာမှာပဲ။ မောင်လေးတို့ဟာ ဓာတ်မီးရောင်မြင်ရင် ဝမ်းမြောက်ကြတယ်။ ဓာတ်စက်သံကြားရင် ပျော်မြူးကြတယ်။ ရေဒီယိုဆိုရင် ကြားချင် ကြတယ်။ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်လိုလုပ်ထားတယ်။ ဘာလို့မြည်နေကြတယ်ဆို တာ စဉ်းစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ မေးမြန်းမိကြရဲ့လား။ မောင်လေး သွားလာလုပ်ကိုင်နေထိုင် စားသောက်သမျှ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေဘဲ စေ့စေ့စပ်စပ် စုံစမ်းရမယ်။ မောင်လေးဟာ မောင် လေးအိမ်က ထမင်းကျွေးရင် ငါးသေတ္တာနှင့် စားရတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီငါးကလေးတွေကို စည်ထဲမှာ မပုပ်မသိုးအောင် ဘယ်ပြည်က ဘယ်လိုလုပ် ပို့လိုက်တယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားရ မယ်။ သူများလို လုပ်ချင် ထွင်ချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိသင့်တယ် မောင်လေး။

နောက်ဆုံး မောင်လေးတို့ကို အစ်မကြီး သိစေချင်တာက လောကဓာတ်ပညာဟာ အောင်လာတဲ့အခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်အံ့ဩလောက်ပေမဲ့လို့ ဆန်းစစ်လိုက်တဲ့အခါ ဒီပညာဟာ မောင်လေးတို့ အိမ်တွင်းက၊ မီးဖိုချောင်က၊ ဥယျာဉ်ထဲက စတင်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာကို မှတ်ယူစေချင်တယ်။ မောင်လေးတို့အရွယ်ကစပြီး မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုဖွင့်ပြီး ပညာလိုလား ဗဟုသုတကို မှတ်သားချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မွေးမြူကြဆိုတာကို မောင်လေးတို့ကို တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ■